

JAN P. HAMMERVOLD

Gazas barn

Jan Petter Hammervold (f. 1944) er født og oppvokst på Otta i Gudbrandsdalen, og er i dag bosatt på Lillehammer. Han er utdannet bygningsingeniør, og har jobbet innenfor dette faget i hele sitt yrkesaktive liv. Hammervold har alltid hatt mange jern i ilden, ordet fritid finnes neppe i hans vokabular. Han har spilt i korps, danseband og storband, vært aktiv innenfor fotball både som spiller i aldersbestemte klasser, senere oppmann og leder, og har deltatt i birkebeinerrenn og ulike gateløp. Han startet sin politiske karriere i Arbeiderpartiet så tidlig som i 1960, og har hatt politiske verv og lederposisjoner helt fram til i dag. I alle år har han vært en fargerik skribent i lokalavisene, mest om politikk, men også med dikt og artikkelstoff.

For å finansiere skolegang på 1960-tallet var Hammervold én sesong på hvalfangst i Antarktis og skjøtte på med jobbing på «Bergensfjord» i sommerferiene. I 2011 ble han styremedlem i Ship to Gaza Norge. Med en lånt kokebok og denne sjømannsbakgrunnen i bagasjen mønstret han på som kokk på «Estelle» i 2012. I 2015 utgav han boka *Eventyret med «Estelle – dagbok fra en pensjonistterrorist*. I 2018 kom boka *«Fiskerne i Gaza»*.

Gazas barn

Denne boka er tilegnet mitt barnebarn Amine, 10 år.

Jeg håper at barn i Gaza
kan få det like bra som
barn i Norge.
Hvis jeg hadde vært president
over hele verden hadde jeg gjort
sann at alle land var venner
og at krig og frykt ikke
fantas.
10 år. masse lykke til bra Amine i Norge,

JAN P. HAMMERVOLD

Gazas barn

FORLAGET RØDT

© Jan Petter Hammervold 2020
GAZAS BARN
Forlaget Rødt
www.marxisme.no

Forlagsredaksjon: Gro Stangeland
Omslagsfoto: Shutterstock
Kart s. 174 og 175: Shutterstock / Tommy Modøl
Omslag og layout: X IDE AS
Trykk: Mentor Media AS, 2020

ISBN 978-82-8349-028-2
ISBN 978-82-8349-029-9 (E-bok)

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med Åndsverkloven eller avtaler om kopiering inngått med KOPINOR, interesseorganisasjon for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale medfører erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

Takk!

Takk til Gro og Tommy som nok en gang har laget en vakker og ryddig bok av mine vidløftige notater. Takk til fotografene i Gaza: Ahmed, Omar og Mahmoud som har gitt oss innsyn i Gazabarnas liv, og takk til mine gjesteskribenter Gerd, Charlie, Arne Birger, Iyad og Torsten som har delt sine kunnskaper med oss. Denne boka viser hva en god, gammeldags dugnad kan resultere i!

Lillehammer 27.03.20
Jan P

INNHold

Forord.....	6
Engasjement.....	8
Barnedrap.....	14
Charlie Andreasson: Drönarpojken	28
Kunnskap og utdanning.....	32
Familievold.....	42
Sviket mot barna	51
Iyad Aburok: Gazas barn	66
Traumer og andre sykdommer	69
Amerikansk involvering.....	81
Arne Birger Heli: Ulovlig blokade?	98
Gerd von der Lippe:	
Fotball – et middel for å normalisere livet.....	110
Ydmykelse og verdighet	123
Kollektiv straff i stor stil	129
Historiens arv?.....	135
Palestinsk flyktning i Norge.....	150
Fotografene i Gaza.....	163
Gjesteskribenter	170
Håp.....	172
Tillegg	173

FORORD

Det er ganske komplisert å skrive bok om et folk og et land du aldri har fått lov å besøke. Du er helt avhengig av skriftlige kilder og medforfattere. En av dem som benyttes her, er fra Gaza, andre har vært der i kortere eller lengre perioder eller har spesielle kunnskaper om temaet jeg vil forsøke å belyse: *levetårene for barn i Gaza*.

Denne boka tar ikke mål av seg til å være et fyllestgjørende og forklarende verk om denne krisen i Midtøsten, men er et resultat av en enkeltpersons kanskje vakkende kunnskaper, men store engasjement. Les med et åpent sinn og tilgi meg for feil.

I 2020 planlegges en ny aksjon. Målet var opprinnelig å anløpe Gaza 31. mai, ti-årsdagen for angrepene og drapene på «Mavi Marmara», men pga. pandemien er dette utsatt. Kanskje til høsten, kanskje til neste år. Målet for FFC med aksjonen er:

- Å utfordre og avslutte den ulovlige og umenneskelige israelske blokaden av Gaza.
- Å gjenopprette barn og unges rettigheter i Gaza, for retten til et liv i sikkerhet og deres frihet til å kunne bevege seg fritt utenfor Gazastripen.

Det er enormt kostbart å kjøpe og drifte disse båtene som bare blir stjålet. Svenskene fikk etter lange runder i retten tilbake penger for «Estelle», men siden har det ikke skjedd så mye på rettsfronten med de andre båtene. Vi vurderer det slik at å engasjere dyre advokater over lang tid ikke er noe vi vil bruke tid og ressurser på framover, selv om det skal innrømmes at en seier over IDF i israelsk rettsvesen hadde smakt godt. Nå har vi imidlertid fått melding om at «Kårstein/Al Awda» er i ferd med å synke i en israelsk havn. Personlig synes jeg

det er stor stas at den gamle fiskebåten kan stedes til hvile på havets bunn og slipper fornedrelsen ved å tjene israelske interesser. Takk for innsatsen, «Kårstein»!

For å finansiere vår andel av kostnadene til FFC, startet vi i september vårt femte kunstlotteri. Som tidligere var det vår avdeling på Lillehammer som stod som teknisk arrangør. Vårt styremedlem og kunstner Nina Dreyer Henjum stod for kontakten med kunstnerne, og vi endte opp med nær 30 av Norges mest profilerte billedkunstnere og i tillegg palestinske Karim Abu Shakra Hamzh fra Tel Aviv og Ali Hamadi, opprinnelig fra Algerie, men nå gift og bosatt på Lillehammer.

Kristin Foss foresto alle kunstnerpresentasjonene for lotteriet på Facebook, og foresto et salg som slo alle tidligere rekorder. I tillegg til å donere kunst har også flere av kunstnerne uttalt seg om sin støtte til Palestina, og til Ship to Gaza.

Per Heimly sa følgende like før jul: *Jeg støtter Ship to Gazas arbeid for rettferdighet og likeverd for det palestinske folk. Vi lever alle på et tynt landskap, et hudlag som fanger et brennende inferno. Vi er alle like og burde fylle opp hverandres liv med evig kjærlighet. Likevel klarer staten Israel å lage et inferno for det palestinske folk. Ufattelig og forkastelig fra et land som vet hva helvete på jord er.*

Vi sender en hjertelig takk til alle kunstnerne som har donert kunstverk for å muliggjøre årets seilas, til alle dere som har solgt lodd og til alle dere som har kjøpt – og ikke minst: varme gratulasjoner til vinnerne.

Dessverre kom vi for seint i gang med presentasjon av kunstnerne slik at ikke alle fikk en fortjent presentasjon. Det beklager vi på det sterkeste! Bak i boka finner du en komplett navneliste. Dette er navn som fortjener respekt.

Lillehammer mars 2020

Jan P. Hammervold

ENGASJEMENT

I et brev til meg i 2015 skrev Kåre Willoch: «Støtte til reaksjoner mot israelske overgrep mot Gaza og andre naboer – som den beundringsverdige bevegelsen Ship to Gaza – kan motvirke tragedier. De fortjener heder og støtte.»

Jeg har til stadighet fått spørsmålet om hvordan en rotekke gudbrandsdøl kan ende opp med et så sterkt engasjement for barna i Gaza? En døl som nedstammer direkte fra gjeslingene på Ridder-Sandbu i Vågå, er vokst opp mellom Dovrefjell, Jotunheimen og Rondane og som har fjellet i blodet? Det er vel slik at noen epler faller utenfor kurven, og slik er det vel her også, når dølen engasjerer seg så sterkt i skjebnen til et arabisk folk i det fjerne Midtøsten. Men en forklaring finnes som regel:

I boka *Eventyret med «Estelle»* skrev jeg følgende:

Jeg har tre barnebarn, Olve på 9, Amine på 5 og Lileah på 1,5 år. (Nå er det kommet to til.) Stikkord for oppveksten deres er trygghet på alle områder, familie, bolig og mat, og ikke minst: muligheter i framtida med blant annet utdannelse og jobb. De har alt barna på Gazastripen savner.

Det store spørsmålet for meg ble: Hva slags individer vil disse palestinske barna utvikle seg til å bli? Vil de bli fredselskende mennesker som kan leve i harmoni med staten Israel? Eller vil hatet bare eskalere? Kan vi på noen måte bidra til å skape håp og utvikling?

Jeg tror dessverre at forholdene skaper generasjon etter generasjon fylt av hat som vil vanskeliggjøre en fredelig løsning. De som vokser opp, opplever ikke annet enn krig, fornedrelse og forsakinger. Barna i Gaza har ingen framtid om ikke blokaden oppheves øyeblikkelig.

Disse fakta og betraktninger gjorde at jeg i august 2012 var fast bestemt på at jeg måtte bli med på «Estelles» forsøk på å bryte blokaden. For

Foto: Charlie Andreasson.

første gang ville jeg ikke bare snakke politikk, men også aksjonere mer håndfast enn ved å gå i demonstrasjonstog.

Så langt har engasjementet ført til:

Det var opprinnelig ikke plass til meg på «Estelle», men med litt flaks og mot alle odds mønstret jeg på som vikar for en kokk på ferie. At jeg ikke var kokk, affiserte meg ikke, jeg hadde jo fartstid som byssegutt! Jeg jobba meg etter hvert til fast kokkejobb, ble bordet i internasjonalt farvann utenfor Egypt og havnet i israelsk fengsel.

Høsten 2013 dro min gode venn Charlie Andreasson til Gaza for å starte ombyggingen av en større fiskebåt til «Gazas Ark». Denne gangen ville vi bryte blokaden innenfra og ut. Jeg skulle reise ned rundt 1. mai for å snekre dekkshus på båten, men 29. april 2014 fikk jeg telefon fra Charlie: «Ukjente» froskemenn hadde senket båten ved hjelp av to sprengladninger. Flybillettene ble avbestilt. «Arken» ble imidlertid fraktet inn på land og utbedringsarbeidet startet. Jeg booket nye flybilletter og hotellrom både i Kairo og Rafah. Grytidlig om morgenen dagen før jeg skulle dra, fikk jeg melding fra Charlie: IDF hadde skutt en rakett mot båten, som ble satt i brann og ble totalskadd. Dette var 11. juli 2014, og planene om en båt innenfra og ut ble skrinlagt for godt.

Våren 2015 var jeg i Gøteborg og ominnredet en dansk fiskebåt med lugarer og køyer i lasterommet og bysse/spiserom på dekk. Den ble døpt «Marianne av Göteborg» før den satte kursen mot Middelhavet. Jeg tok fly nedover til det samme havet og mønstret på «Juliano» sammen med noen svenske kamerater og bl.a. Charlie. Mens «Marianne» var på tur sørover, skulle vi gjøre klar «Juliano», og så skulle de to båtene møtes utenfor Kreta for å gå samlet mot Gaza. Slik gikk det ikke. «Juliano» ble sabotert av froskemenn av «ukjent» nasjonalitet, og vi begynte å synke utenfor Korfu, Vi karete oss øsende til land, men båten var vrak. «Marianne» ble derimot kapret i internasjonalt farvann utenfor Egypt, mannskapet ble rundjult og kastet i fengsel, blant dem Charlie, som hadde flydd over til Kreta og mønstret på.

Sommeren 2016 var jeg i Messina på Sicilia for å hjelpe til med å få i gang de to kvinnebåtene som FFC nå skulle sende mot Gaza. To båter ble kjøpt inn i Barcelona, «Amal» (Håp) og «Zaytouna» (Oliventre). «Amal» motorhavarete nesten omgående, og ny båt ble kjøpt, «Amal II». Ifølge Gerd von der Lippe var min oppgave «tradisjonelt mannfolkarbeid på båten». Hyggelig å registrere at kvinnebåten hadde slike behov!

Men det hjalp ikke, grunnet mangfoldsmangel ble båten liggende i Messina. «Zaytouna» dro, og den samme gamle lekse med kaping,

men kortere fengsel for damene og heller ikke juling. Noen syntes det var diskriminerende.

Høsten 2017 ble vi kjent med «Foreningen Grønt Hav» i Bergen som eide den gamle fiskebåten «Kårstein». Flere av oss meldte oss inn i foreningen fordi vi støttet dens formål. Det ble fort enighet om å stille båten til disposisjon for STG. Grønt Havs motiv for dette var at det dreide seg om kystbefolkningen i Gazas rett og mulighet til å utnytte havets ressurser. Dette samsvarte godt med Grønt Havs formål. Grønt Hav ble dermed vår samarbeidspartner. Freedom Flotilla Coalition påtok seg kostnadene med å klargjøre båten og ta driftsutgiftene for denne spesielle turen mot Gaza.

3. januar i 2018 dro jeg til Bergen, og med god innsats av lokale støttespillere bygde vi båten om til en form for fritidsbåt med ca. 30 køyeplasser. Arne Birger Heli og Tonje Havstad fikkset maskinen og annet teknisk utstyr, og etter fire måneder var vi sjødyktige. Siste dag i april forlot vi Bergen. Før avreise ble båten døpt til «Al Awda» (= hjemkomsten) for å markere at det var 70 år siden palestinerne ble jaget fra sine hjem.

Svenskene hadde samtidig kjøpt tre seilbåter, én stor og to mindre. Den største, «Freedom for Gaza», fulgte mye av den samme ruten som oss sørover, mens de to minste båtene fulgte kanalene gjennom Europa og hadde mengder av møter og demonstrasjoner i byer og tettsteder ved kanalene.

Så fulgte en lang og suksessrik tur nedover Europa og rundt i Middelhavet. På arrangementene våre på «Al Awda» var det aldri færre enn et par hundre mennesker. Toppen nådde vi i København med nær tre tusen deltakere over to dager. Både i Gøteborg og Gijon deltok åtte–ni hundre mennesker i demonstrasjonstog.

Etter tre måneder og rundt 25 havnebesøk nærmet vi oss Gaza, og selvsagt gjentok historien seg: Vi ble kapret i internasjonalt farvann utenfor Egypt, grundig rundjult og frastjålet alle personlige eiendeler av noe verdi. Denne gangen ble vi mer brutalt behandlet enn tidligere, mange måtte plastres, bandasjeres og medisineres.

Skipslegen gikk tom for morfin. IDF har ikke forstått at deres brutale oppførsel er en enorm inspirasjon for oss. De skremmer ingen.

«Freedom for Gaza» fikk samme skjebne en ukes tid etter, mens de to mindre svenske båtene måtte gi opp underveis på grunn av storm og problemer med utstyret.

Dette er skrevet fordi du skal forstå hvor omfangsrikt og spennende et solidaritetsarbeid kan være. Vi har alle egenskaper som kan komme til nytte i en slik organisasjon som Ship to Gaza og Palestina-komiteen. Om ikke annet kan vi ha navnet ditt på medlemslista. Det er støtte god nok. Vil du gjøre mer, er det ingen problemer med å kunne bli aktivisert. I våre organisasjoner er det kort avstand fra menige medlemmer og opp til ledelsen.

Hva engasjementet mitt vil føre til for framtida er usikkert, alderen begynner vel snart å kreve sitt.

Dette engasjementet er ikke enestående, men det er enklest å bruke meg selv som eksempel. Noen har gjort mer, atskillig mer – og noen har gjort mindre. Det er engasjementet som er viktig, og det er viktig at vi står fram og snakker om det. Benytt alle anledninger, gå gjerne med buttons og palestinasjerve. Til flere som deler våre kunnskaper om det uhyrlige som foregår i Palestina, og spesielt i Gaza, jo flere blir vi som kan presse på myndighetene våre. Og det trengs: Utenriksministeren og hele UD er så fokusert på medlemskap i Sikkerhetsrådet at de knapt tør å kremte når det avsløres uhyrlige brudd på internasjonale konvensjoner. USA og Trump styrer.

Vi som vet, har en informasjonsplikt overfor både politikere og «vanlige» folk som ikke vet, eller ikke *vil* vite hva som foregår. Vi må stoppe et gigantisk folkemord!

Vi må la våre stemmer høres i alle fora, vi må benytte enhver anledning til å informere: i foreninger, i selskaper, i spiserom og på kafeer, vi må stå på stand og gå i demonstrasjonstog. Min erfaring er at det mest effektive er det som kalles «munn til munn-metoden», der du kan konsentrere deg om en enkeltperson. Det er også effektivt å bruke spaltene i lokalavisene. Ingen i lokalmiljøet skal være i tvil om hvor du står!

Det er viktig å melde seg inn i en organisasjon som står opp for Gaza og Palestina. Bak i boka vil du finne informasjon om norske organisasjoner som har som eneste formål å jobbe for dette. Du finner også informasjon om hvordan du melder deg inn.

Det er tross alt slik at kjøttvekta teller, jo flere vi blir, jo lettere blir vi hørt.

Nå er det viktigere enn noen gang at du engasjerer deg, Gaza er inne i sin tolvte time.

BARNEDRAP

Redd Barna krever at volden i Gaza må stoppes en gang for alle. De skriver: «Internasjonale aktører må gjøre en større diplomatisk innsats for å bidra til langsiktige tiltak. Nødhjelp er ikke tilstrekkelig for å dekke behovet i Gaza. En varig, robust og langsiktig finansiering av utviklingsstrategier må på plass. De som er ansvarlig for angrep på sivile må stilles til ansvar. Sivile, spesielt barn betaler den høyeste prisen for volden i Gaza.»

«Gazas barn er også Israels ansvar», sa generalsekretær i Flyktinghjelpen, Jan Egeland, i et debattinnlegg i april i fjor.

I alle konflikter og kriger blir barn drept. Noen ganger er andelen barn blant de drepte lav, de stridende forsøker å verne om barna, det tas hensyn. I andre konflikter er andelen av drepte barn høyere, her tas ikke hensyn. I noen sammenhenger kan det se ut som om barn er en egen målgruppe, kanskje fordi dette er så brutalt og demotiverende for parten som blir rammet? Israelske skarpskyttere skyter barn helt bevisst, det er ikke uhell.

Det er vanskelig å få oversikt over hvor mange barn som er drept i Gaza fordi kildene opererer med forskjellige tidsperioder og forskjellig antall, men det blir ikke mye feil om jeg anslår 2500 barn under hele konflikten mellom Israel og Palestina. (Se tabell bak i boka side 180.)

Enkelthistoriene om disse barna kunne fylt flere bøker. Det er historier om brutal massenedslakting ved raketter og granater, det er historier om enkeltdrap ved hodeskudd, det er skudd i ryggen fra skarpskyttere ved grensa. Felles for disse drapene er en utvist brutalitet som savner sidestykke.

Men brutalitet kan også beskrives vakkert og følsomt.

Ung gutt drept i israelsk angrep. (Foto: Mahmoud Abu Hamda)

Charlie Andreasson, som var i Gaza et helt år under ombyggingen av «Gazas Ark», skriver i sin bok *Dagbok från Gaza* (Bokförlaget Korpen 2015) om det brutale drapet på fire gutter som spilte fotball på stranden sommeren 2014:

Ena stunden lek på stranden, med støj och glam, med fokus för en stund på annat än kriget som varit tyst några timmar. Solsken, nära kamraters bekanta röster, allt som det borde vara, långt från nätternas mörker med dånet från flygattacker och drönarnas surrande. Andra stunden blod, smärta och död. Kriget är tillbaka. Tre pojkar, blödande från huvud, bröst, mage och armar, kunde ta sig till ett närbeläget hotell. Bakom dem lämnade de sina fyra döda kamrater, alla kusiner. Ahd Atef Bakr, 10, Zakariya Ahd Bakr, 10, Mohammed Ramiz Bakr, 11, Ismail Mahmoud Bakr, 9. Fyra barn som aldrig kommer att få uppleva freden igen. Fyra barn som aldrig kommer att få uppleva den där pirrande känslan när de första gången får kysa flickan de i hemlighet har älskat så länge.

Under dessa nio dagar som kriget varat har nu 45 barn fått sätta livet till. Det är fem barn per dag. Och kriget fortsätter liksom antal barn som dör av det kommer att göra. Så varför är barn utomhus när döden lurar bakom varje

kikarsikte, hur kan deras föräldrar tillåta dem leka, sparka boll, ens vistas utomhus medan drönare med sina dödliga laster cirkulerar ovan, utsätta dem för missilerna från stridsflygplanen, från kanonbåtarnas beskjutningar? Svaret är lika enkelt som skrämmande; det finns inga säkra platser i Gaza. Det finns inga skyddsrum för dess befolkning. Där finns ingen plats att fly till. Det är heller inte säkrare inomhus än utomhus; 710 hus har helt eller nästan helt demolerats i flygattacker, ytterligare 660 andra har skadats allvarligt. Det är siffror som stiger för varje timme som går.

Det är så lätt att allt bara blir till siffror, till känslolös statistik utan verkligt innehåll. Det är så lätt att glömma barnens leenden, dess smittande skratt. Och vad kommer att hända med de tre skadade barnen som överlevde, med barn runt om i Gaza som mister sina föräldrar, sina syskon och vänner? Kommer leendet i deras ögon någonsin att återvända eller kommer där att finnas en skugga? Vad kommer minnet av all död och förstörelse runt dem göra med dem, hur kommer de att formas av det? Kommer de att vakna av sin systers eller broders skratt, ett syskon som inte längre finns? Kommer någon av dem, eller flera av dem, att radikaliseras? Väcka en längtan till upprättelse, till hämnd?

När lugnet någon dag återvänder, och barnen till sina skolor, kommer där att stå tomma bänkar. Hur många återstår att se. Men där kommer bli lite mindre skratt, några färre som sparkar boll på resterna. Och någon som aldrig kommer att få kyssa den där flickan eller pojken han eller hon har älskat så länge i hemlighet.

Her setter Charlie fingeren på det som er et sentralt moment rundt barnedrap, hvorfor vi reagerer så sterkt, hvorfor disse avskyelige drapene blir så demotiverende: Barna frarøves ikke bare det fysiske livet, men gleden av et liv i lek og latter, forelskelse og kjærlighet, det som er noe av det vakreste i et menneskeliv og gjør det verdt å leve. Barna ranes og ribbes for alt. Charlie forteller oss også at drepte barn ikke bare er siffer i en statistikk. Det har dessverre lett for å bli slik.

Hvorfor er antall drepte barn i Gaza så skyhøyt? Er dette resultatet av en bevisst politikk fra drapsmaskinen IDF? Er dette en form for psykologisk krigføring i tillegg til den drepende fysiske?

Mye tyder på at det ligger politiske beslutninger bak, det skal etter hvert dokumenteres.

FN, EU og menneskerettighetsorganisasjoner krevde uavhengig gransking av drapene langs grensa mot Gaza våren 2018, noe israelske ledere kontant har avvist. Kravet kom etter at israelske soldater skjøt med overlegg mot barn og helsearbeidere ved grensegjerdet. 189 mennesker ble drept i denne perioden, ifølge FN. Statsminister Benjamin Netanyahu refset FNs menneskerettighetsråd, som hadde bestilt granskingen. «Dette er ny rekord i hykleri og løgnaktighet og kommer av at man er besatt av hat mot Israel», sa Netanyahu. Israels forsvarsminister Avigdor Lieberman har tatt til orde for å gi soldatene medalje, og statsminister Benjamin Netanyahu har også rost dem offentlig for deres store mot. IDF er verdens mest moralske hær! Jeg skal ærlig innrømme at det kreves mot for å drepe uskyldige og forsvarsløse barn: Mot til å se seg selv i speilet etterpå.

Jørgen Jensehaugen, førsteamanuensis ved Høgskolen i Innlandet, sa etter dette ministerskrytet av Lieberman og Netanyahu at Israel alltid har vært arrogante når det gjelder kritikk av hærens framferd, og at de pleier å avfeie slik kritikk med påstanden om at IDF er verdens mest moralske hær. Et utsagn som gjentas ofte nok, kan lett gi inntrykk av å være en sannhet. Kanskje defineres også «moral» forskjellig? Israel har egne definisjoner på det meste som vedrører deres internasjonale rykte. De fører en enkel argumentasjon: Alt som smaker litt av kritikk er antisemittisme. Her finnes ingen nyanser. De hverken vil eller kan innse at kritikerne skiller mellom israelsk politikk på den ene siden og jødedom (sionisme) på den andre. Når de også samtidig inntar offerrollen, suger de som en svamp inn sympati fra religiøse miljøer som bare venter på tilbakekomsten av Jesus.

20. desember 2019 kom meldingen om at Den internasjonale straffedomstolen i Haag (ICC) vil starte full etterforskning av påståtte krigsforbrytelser i de palestinske områdene. Meldingen kom fra aktoratet. Israel fordømmer beslutningen, noe som ikke overrasker. Palestinerne, derimot, mener en slik gransking burde vært gjennomført for lengst. Men det er ennå langt fram til vi får noe resultat. Aktoratet er under sterkt press fra Israel og USA, og kvier

seg tydeligvis. I USA er et konsortium på 50 jurister i full gang for å kunne stoppe ICC, i tillegg til et kobbelt av politikere og lobbyister.

Journalisten og forfatteren Gideon Levy forteller at da notabiliteter fra hele verden ankom Israel til den Internasjonale Holocaustdagen nå i januar, var de den første kvelden invitert til middag med statsminister Netanyahu. I sin tale til de prominente gjestene, både kongelige og statsledere, tok han til orde for at de måtte følge opp med sanksjoner mot Den internasjonale domstolen i Haag. Domstolen som ble opprettet for å dømme krigsforbrytelsene som ble begått under andre verdenskrig! Frekktetens nådegave kjenner ingen grenser. Hvor mange som har fulgt oppfordringen i ettertid, vites ikke. Men det er klart at vi som vil ha fram sannheten, møter sterk motstand.

I et intervju med NRKs Yama Wolasmal forsvarte daværende ambassadør Schultz handlingen da en tenåringsgutt som forsøkte å løpe unna en truende situasjon, ble skutt i ryggen av en skarpskytter. «Vi skyter overhodet ikke mennesker for å drepe. Vi skyter med skarpt utelukkende som en siste utvei», sa Schultz. NRK viste ham en video der en tomhendt tenåringsgutt spurter langs grensen sammen med noen venner, med ryggen mot en israelsk skarpskytter. Et skudd høres og gutten faller død til bakken. Soldatene jubler. «Det finnes unntak», forklarer Schultz. «Dette er en stridssituasjon. Det dreier seg om unge soldater med høyt adrenalinnivå. Selv om det ikke er pent, er det ikke noen krigsforbrytelse», sa ambassadøren. Hvordan definerer da det offentlige Israel hva som er krigsforbrytelse? Har de en egen definisjon bare for seg selv?

Det er ingen tvil om at det offisielle Israel aksepterer brutal nedslakting av barn, ambassadøren kunne lekse si. Han forsvarte også drapene på journalister og hjelpearbeidere med at Hamas har brukt presse- og hjelpearbeidervester. Disse ble skutt for sikkerhets skyld!! De kan være det Israel kaller terrorister, mente ambassadøren. Når en leser uttalelser fra Netanyahu og Lieberman, er det uomtvistelig dokumentert at ikke bare aksepterer Israel nedslakting av barn og